

MEXICKÁ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GOTIKA

SILVIA MORENO-GARCÍA

HOST

A woman with short, dark hair and red lipstick is shown from the chest up, wearing a red, off-the-shoulder lace dress. She is holding a bouquet of white flowers. The background is a grey and white floral pattern. The text is overlaid on the image.

M E X I C K Á

SILVIA MORENO-GARCIOVÁ

G O T I K A

PŘELOŽILA
IVANA SVOBODOVÁ

H O S T

Mexican Gothic

Copyright © 2020 by Silvia Moreno-Garcia

This translation published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Cover design and illustration © Faceout Studio / Tim Green,

based on images by Getty and by Shutterstock:

Beautiful woman by CoffeeAndMilk,

Faded paper with floral ornament by billnoll

and Gothic woman in black dress

by Lambada via Getty Images

Dried yellow flowers isolated on a white background

by tarapong srichaiyos and Marigolds withered

in the vase by akkara KS via Shutterstock.com

Translation © Ivana Svobodová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0788-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0789-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0790-0 (MobiPocket)

Para mi madre

Ve večírky u Tuňonových končily pokaždé jednoznačně pozdě, a protože měli hostitelé v oblibě zejména maskární plesy, nebylo nic neobvyklého vidat na nich ženy v tradičních krojích, s bohatě zdobenými sukněmi a se stuhami ve vlasech, které dorazily v doprovodu harlekýna nebo kovboje. Jejich řidiči už měli pro tyto noci vypracovaný systém. Namísto zbytečného čekání před domem Tuňonových se vydali na tacos, případně navštívili některou ze služek, které pracovaly v domech poblíž. Jejich námluvy probíhaly s delikátností viktoriánského melodramatu. Několik řidičů se shluklo do kroužku, kde se dělili o cigarety a příhody. Pár si dalo šlofíka. Koneckonců, dobře věděli, že z večírku do jedné v noci nikdo neodejde.

Dvojice, která večírek opustila v deset, tudíž narušila tradici. A co hůř, mužův řidič si skočil pro večeri a nebyl nikde k nalezení. Mladého muže to znervóznilo a snažil se rozhodnout co dál. Jako kostým si vybral koňskou hlavu z papírmaše a tato volba se mu nyní měla krutě vymstít, protože jim nezbyvalo než s tou neohrabanou rekvizitou projít městem. Noemí ho původně upozornila, že hodlá vyhrát soutěž masek a zastínit Lauru Quezadovou s jejím kavalírem, a mladík proto vynaložil námahu, která se teď zdála pošetilá, protože jeho společnice se neoblékla tak, jak tvrdila.

Noemí Taboadová slíbila, že si půjčí žokejský úbor včetně bičíku. Mělo jít o vychytralou a lehce skandální volbu, jelikož

se doslechla, že se Laura dostaví přestrojená za Evu s hadem ovinutým kolem krku. Nakonec si to Noemí rozmyslela. Žokejský kostým byl nevzhledný a škrábal ji na kůži. A tak si místo toho vzala zelené šaty s našitými látkovými květy a svého společníka se na tu změnu neobtěžovala upozornit.

„Co teď?“

„Tři bloky odtud je hlavní ulice. Můžeme tam sehnat taxi,“ řekla Hugovi. „Poslyš, máš cigaretu?“

„Cigaretu? Ani nevím, kam jsem dal peněženku,“ odpověděl Hugo, zatímco jednou rukou prohmatával sako. „Copak ty nenosíš cigarety v kabelce v jednom kuse? Kdybych tě neznal, myslel bych si, že jsi škrť, který si ani nemůže koupit vlastní.“

„Když gentleman nabídne dámě cigaretu, je to daleko zábavnější.“

„Dnes večer ti nemůžu nabídnout ani mentolku. Myslíš, že jsem tu peněženku nechal někde na večírku?“

Neodpověděla. Hugovi dělalo potíže nést koňskou hlavu pod paží. Když došli na ulici, málem ji upustil. Noemí zvedla štíhlou ruku a zastavila taxi. Jakmile nastoupili, Hugo odložil koňskou hlavu na sedadlo.

„Mohla jsi mi říct, že se s tím krámem nemusím tahat,“ zabručel, když si všiml, jak se řidič usmívá, a usoudil, že se baví na jeho účet.

„Vypadáš roztomile, když jsi podrážděný,“ odvětila Noemí, otevřela kabelku a našla cigarety.

Hugo navíc vypadal jako mladší verze proslulého herce Pedra Infanta, což mělo značný podíl na jeho kouzlu. Co se týkalo ostatního — osobnosti, společenského postavení a inteligence —, Noemí úvahami nad tím vším netrávila příliš času. Pokud něco chtěla, prostě to chtěla a poslední dobou chtěla Huga, ovšem když teď získala jeho pozornost, nejspíš mu dá košem.

Když přijeli před její dům, Hugo se k ní natáhl a vzal ji za ruku.
„Dej mi pusku na dobrou noc.“

„Musím běžet, ale můžeš dostat trochu mé rtěnky,“ odpověděla, vzala cigaretu a strčila mu ji do úst.

Hugo se vyklonil z okýnka a mračil se. Noemí spěchala domů. Prošla vnitřním dvorkem a zamířila přímo do otcovy pracovny. Ta byla stejně jako celý dům moderně zařízená, což svědčilo o tom, že jeho obyvatelé zbohatli teprve nedávno. Noemíin otec nebyl nikdy chudý, s malým podnikem s chemickými barvivy se mu však podařilo vydělat jmění. Věděl, co se mu líbí, a nebál se to dávat na odiv: odvážné odstíny barev a čisté linie. Křesla v pracovně měla výrazně rudé potahy a všem místnostem dodávaly zeleň bujné rostliny.

Dveře pracovny byly otevřené a Noemí se nezdržovala klepáním. Zlehka vešla dovnitř a její vysoké podpatky zacvakaly na tvrdých parketách. Prsty se letmo dotkla jedné z orchidejí ve vlasech a s hlasitým povzdechem se posadila do křesla před otcovým stolem. Malou kabelku pohodila na podlahu. I ona věděla, co se jí líbí, a to, že ji otec předčasně odvolal domů, k těm věcem nepatřilo.

Otec jí pokynul, ať vstoupí — její vysoké podpatky byly natolik hlasité, že ohlásily její příchod stejně dobře jako jakýkoliv pozdrav —, ale nepodíval se na ni, protože byl příliš zaujatý pročitáním jakéhosi dokumentu.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mi zavolal k Tuñónovým,“ spustila a začala stahovat bílé rukavičky. „Vím, že jsi nebyl radostí bez sebe, že Hugo —“

„O Huga nejde,“ přerušil ji otec.

Noemí se zachmuřila. V pravé ruce držela jednu z rukaviček. „Ne?“

Požádala ho o svolení, jestli může na večírek, ovšem už neupřesnila, že na něj půjde s Hugem Duarte, a věděla, co

si o něm otec myslí. Dělal mu starosti, že by ji Hugo mohl požádat o ruku a ona by řekla ano. Noemí neměla v úmyslu se za Huga vdát a také to rodičům sdělila, jenže otec jí nevěřil.

Noemí jako každá správná mladá dáma z vysoce postavené rodiny nakupovala v Palacio de Hierro, používala rtěnku Elizabeth Arden, vlastnila několik opravdu krásných kožichů, díky jeptiškám z Monserratu — soukromé školy, jak jinak — se pozoruhodně snadno domluvila anglicky a očekávalo se od ní, že svůj čas zasvěť dvojici činností — zábavám a lovení manžela. Podle jejího otce tudíž veškeré příjemné činnosti musely zahrnovat také pořízení nějakého nastávajícího. To znamenalo, že se nikdy neměla bavit čistě pro zábavu, ale brát to jako prostředek k získání manžela. Což by bylo v naprostém pořádku, kdyby se otci Hugo zamlouval, jenže Hugo byl pouhý pomocný architekt a od Noemí se očekávaly vyšší ambice.

„Ne, ačkoliv později si promluvíme i o tom,“ řekl otec, čímž Noemí zmátl.

Když jí uprostřed pomalého tance sluha poklepal na rameno a zeptal se, zda by v salonu nepřijala hovor od pana Taboady, narušilo jí to celý večer. Předpokládala, že otec zjistil, že si vyrazila s Hugem, a chystá se jí ho vyrvat z náručí a pokárat ji. Když mu nešlo o tohle, tak proč dělal takový poprask?

„Nestalo se nic, že ne?“ zeptala se a změnila tón. Když byla rozzlobená, její hlas byl vyšší, víc dívčí, na rozdíl od distingovaného tónu, který za poslední roky vypilovala k dokonalosti.

„Nevím. Nesmíš nikomu prozradit, co ti teď povím. Matce, bratrovi ani kamarádům, rozumíme si?“ řekl otec a upřeně na Noemí hleděl, dokud nepřikývla.

Opřel se v křesle, spojil ruce před obličejem a také kývl.

„Před pár týdnů jsem dostal dopis od tvé sestřenice Cataliny. Uvádí v něm šílená tvrzení o svém manželovi. Napsal jsem Virgilovi, abych té věci zkusil přijít na kloub.

Virgil odepsal, že se Catalina už nějaký čas chová divně a rozrušeně, ale domnívá se, že se její stav zlepšuje. Vyměňovali jsme si dopisy a já trval na tom, že pokud je Catalina opravdu tak rozrušená, jak se zdá, možná bude nejlepší přivést ji sem, aby si promluvila s odborníkem. Virgil namítl, že to není nutné.“

Noemí si stáhla i druhou rukavici a položila si ji na klín. „Dostali jsme se do slepé uličky. Nečekal jsem, že Virgil ustoupí, ale dnes večer jsem obdržel telegram. Prosím, můžeš si ho přečíst.“

Otec zvedl ze stolu papír a podal ho Noemí. Byla to pozvánka pro ni, aby navštívila Catalinu. Vlák tím městem neprojížděl každý den, ovšem v pondělky ano, a v danou dobu by na nádraží poslali řidiče, který ji vyzvedne.

„Chci, abys tam jela, Noemí. Virgil tvrdí, že tě Catalina chce vidět. Navíc podle mého tuto záležitost nejlépe vyřídí žena. Třeba se ukáže, že nejde o nic víc než o přehánění a manželské problémy. Nedá se říct, že by tvá sestřenice neměla melodramatické sklony. Mohlo by jít o snahu přitáhnout pozornost.“

„Proč by nám v tom případě měly dělat starosti Catalininy manželské problémy nebo melodramatické výstupy?“ zeptala se Noemí, přestože si v duchu říkala, že otec je vůči Catalině nespravedlivý, když o ní prohlašuje, že si libuje v melodramatu. Jako velmi mladá přišla o oba rodiče. Po něčem takovém se dají jisté následky celkem očekávat.

„Catalinin dopis byl dost podivný. Tvrdila, že se ji manžel snaží otrávit. Psala, že trpí vidinami. Nepovažuji se za znalce v lékařském oboru, ale stačilo to, abych se poptal po dobrých psychiatrech v okolí.“

„Máš ten dopis?“

„Ano, tady je.“

Noemí dělalo potíže slova přečíst, a pokud šlo o porozumění smyslu vět, bylo to ještě horší. Rukopis působil rozechvěle, neuspořádaně.

... snaží se mě otrávit. Celý dům je prolezlý hnilobou, páchne rozkladem, je plný všemožného zla a krutosti. Snažím se udržet při smyslech, vzdorovat té zvrácenosti, ale nedokážu to a uvědomuji si, že ztrácím pojem o čase i vlastních myšlenkách. Prosím. Prosím. Jsou krutí a bezcitní a nenechají mě odejít. I když zatarasím dveře, pořád přicházejí, šeptají po nocích a já mám neskutečný strach z těch nepokojných mrtvých, z těch duchů, věcí bez těla. Z hada, který požírá vlastní ocas, z nečisté země pod našima nohama, z falešných tváří a falešných jazyků, z pavučiny, po níž přechází pavouk a rozechvívá struny. Jsem Catalina Taboadová. CATALINA. Cato, Cato, pojd' si hrát. Chybí mi Noemí. Modlím se, abych tě mohla znovu vidět. Musíš pro mě přijet, Noemí. Musíš mě zachránit. Nedokážu zachránit sama sebe, ač si to sebevíc přeji, jsem spoutaná, vlákna jako ze železa se mi táhnou myslí a kůží a je to tam. Ve zdech. Nepouští mě to, proto musím poprosit tebe, abys mě tomu vyrvala, odřala to ode mě, okamžitě je zastavila. Pro živého Boha...

Pospěš si.

Catalina

Sestřenice na okraje dopisu načrtla další slova, čísla a přikreslila k nim kruhy. Bylo to znepokojivé.

Kdy s Catalinou mluvila naposledy? Už to musely být měsíce, možná už skoro rok. Novomanželé strávili líbánky v Pachuče a Catalina jí zatelefonovala a poslala pár pohlednic,

ale potom se nějak odmlčela, i když členům rodiny dál v příslušnou dobu přicházely telegramy s blahopřáním k narozeninám. Určitě dostali i dopis k Vánocům, protože obdrželi vánoční dárky. Nebo ten dopis k Vánocům napsal Virgil? Na každý pád šlo o naprosto nicneříkající list.

Všichni předpokládali, že si Catalina užívá čas líbánek a nemá příliš chuť do psaní. Padla také zmínka, že v jejím novém domově není telefon, což na venkově nebylo nic neobvyklého, a Catalina beztak neměla psaní v oblibě. Noemí zaměstnávaly společenské povinnosti a škola, a tak prostě usoudila, že Catalina a její muž časem přijedou do hlavního města na návštěvu.

Dopis, který držela v rukách, byl tudíž netypický ve všech myslitelných směrech. Psaný rukou, přestože Catalina dávala přednost psacímu stroji; nesouvislý, ačkoliv se Catalina v korespondenci vyjadřovala stručně a výstižně.

„Je to hodně zvláštní,“ připustila Noemí. Předtím byla připravená prohlásit, že otec přehání nebo ten incident využívá jako příhodnou záminku, aby odvedl její pozornost od Duarta, jenže tak to podle všeho nebylo.

„Mírně řečeno. Když to vidíš, nejspíš chápeš, proč jsem napsal Virgilovi a požádal ho, ať mi to vysvětlí. A proč mě tak zarazilo, když se okamžitě ohradil, že ho obtěžuji.“

„Co přesně jsi mu napsal?“ zeptala se s obavou, že otec mohl působit nezdvořile. Byl vážný a lidé si občas jeho neúmyslnou strohost špatně vysvětlovali.

„Pochop, prosím, že by mě nijak netěšilo, kdybych musel vlastní neteř poslat na místo jako La Castañeda —“

„Tohle jsi mu napsal? Že bys ji nechal odvézt do blázince?“

„Zmínil jsem to jako možnost,“ odpověděl otec a zvedl přítom ruku. Noemí mu dopis vrátila. „Není to jediné místo, ale mám tam známé. Mohla by potřebovat profesionální péči;

pěči, které se jí na venkově nedostane. Kromě toho se obávám, že jsme jediní, kdo je schopný zajistit, že vše proběhne v jejím nejlepším zájmu.“

„Nevěříš Virgilovi.“

Otec se suše zasmál. „Tvá sestřenice se vdala rychle, Noemí, a dalo by se říct, že nerozvážně. Pravda, sám bych jako první uznal, že Virgil Doyle působil šarmantně, ale kdo ví, jestli se na něj dá spolehnout.“

Na tom něco bylo. Catalininy zasnuby byly až skandálně krátké a rodina měla jen málo příležitostí si se ženichem promluvit. Noemí se ani nedoslechla, jak se mladý pár seznámil, věděla jen, že Catalina už pár týdnů nato rozesílala svatební oznámení. Do té chvíle Noemí ani netušila, že má sestřenice nápadníka. Měla dojem, že kdyby jí nenabídl, ať se stane jedním ze svědků při občanském sňatku, vůbec by se nedozvěděla, že se Catalina vdala.

Takové tajnůstkářství a spěch se Noemíinu otci nezamlouvaly. Uspořádal pro mladý pár svatební snídani, ovšem Noemí věděla, že ho Catalina svým chováním urazila. To byl další důvod, proč Noemí nedělalo starosti, že Catalina udržovala s rodinou jen pramalý kontakt. V danou chvíli byl jejich vztah odměřený, ovšem Noemí předpokládala, že za pár měsíců ledy roztají, až Catalina v listopadu přijede do hlavního města na vánoční nákupy a všichni se rozveselí. Čas, chtělo to jen čas.

„Domníváš se, že Catalina má pravdu a Virgil se k ní chová špatně,“ usoudila. Snažila se rozvpomenout, jak na ni ženich zapůsobil. Napadla ji dvě slova *hezky* a *zdvořilý*, jenomže spolu prohodili sotva pár vět.

„Catalina v tom dopise tvrdí, že se ji manžel snaží otrávit, a k tomu skrze zdi domu procházejí duchové. Řekni mi, připadá ti to jako důvěryhodné tvrzení?“

Otec vstal a přešel k oknu, zadíval se ven a založil si ruce na hrudi. Z pracovny byl výhled na matčiny milované buganvlie, záplavu barev, kterou teď halila tma.

„Vím jen, že na tom Catalina není dobře. Také vím, že kdyby se rozvedli, Virgil nezíská žádné peníze. Když se brali, bylo celkem jasné, že jeho rodina je finančně na dně. Ovšem dokud jsou manželé, má přístup ke Catalininu bankovnímu účtu. Bylo by pro něj výhodné nechat Catalinu doma, i když by jí bylo lépe ve městě nebo u nás.“

„Myslíš, že je natolik vypočítavý? Že by dal přednost penězům před zdravím vlastní ženy?“

„Neznám ho, Noemí. Nikdo z nás ho nezná. V tom je ten problém. Je to cizinec. Tvrdí, že se o Catalinu dobře starají a že se její stav zlepšuje, ale stejně dobře ji může v tuhle chvíli držet přivázanou na posteli a krmit ji břečkami.“

„Kdo že tu má melodramatické sklony?“ poznamenala Noemí a s povzdechem si prohlédla orchidej připnutou na šatech.

„Vím, jaké to je, když někdo z příbuzenstva onemocní. Má matka měla mrtvici a roky byla upoutaná na lůžko. Také vím, že rodina takové věci někdy nezvládá příliš dobře.“

„Co chceš, abych udělala?“ zeptala se Noemí a elegantně složila ruce do klína.

„Posoudíš situaci. Rozhodneš, jestli by Catalina měla být skutečně převezena do města, a pokusíš se Virgila přesvědčit, že to v tomto případě bude nejlepší řešení.“

„Jak něco takového dokážu?“

Otec se prohnane usmál. Tím úsměvem a chytrýma tmavýma očima si byli s dcerou velice podobní. „Jsi přelétavá. V jednom kuse měníš názor, ať jde o cokoliv. Nejdřív jsi chtěla studovat historii, potom herectví a teď zase antropologii. Vyzkoušela jsi všechny myslitelné sporty a u žádného jsi nezůstala.“

Dvakrát si dáš dostaveníčko s chlapcem a po třetí schůzce už mu znovu nezavoláš.“

„To s mou otázkou nijak nesouvisí.“

„Už se k ní dostávám. Jsi přelétavá, a přitom svěhlová v zásadě *nesprávných* záležitostech. Proto je na čase tu svěhlovost a energii využít ke splnění prospěšného úkolu. S výjimkou hodin klavíru jsi nikdy v ničem nevytrvala.“

„A s výjimkou angličtiny,“ namítla Noemí, ale nenamáhala se popírat ostatní obvinění, protože byla pravda, že se železnou pravidelností přelétala od jednoho obdivovatele k druhému a klidně byla schopná čtyřikrát za den převléknout šaty.

Člověk přece nemůže mít ve dvaadvaceti ve všem jasno, pomyslela si. Nemělo však smysl tohle otci říkat. V devatenácti převzal rodinný podnik. Podle jeho názoru se Noemí slimáčím tempem bezcílně ploužila životem. Teď na ni upřel výmluvný pohled a Noemí vzdychla. „Dobře, za pár týdnů se u nich ráda zastavím —“

„V pondělí, Noemí. Proto jsem tě vytáhl z toho večírku. Potřebujeme to zařídit tak, abys v pondělí ráno vyrazila prvním vlakem do El Triunfo.“

„Ale vždyť mám mít vystoupení,“ připomněla mu.

Byl to chabá výmluva a oba to věděli. Chodila na lekce klavíru od sedmi let a dvakrát ročně vystupovala na malém recitálu. Od dívek z dobrých rodin už se nezbytně nevyžadovalo, aby hrály na nějaký nástroj, jako tomu bylo v dobách Noemíiny matky, jednalo se však o jeden z těch příjemných roztomilých koníčků, které lidé z jejich společenských kruhů oceňovali. A navíc hrála na klavír ráda.

„Vystoupení. Spíš ses domluvila s Hugem Duarte, že tam půjdete spolu, a nechceš, aby pozval na schůzku nějakou jinou, nebo nehodláš propásnout příležitost vzít si nové šaty. Máš ovšem smůlu. Tohle je důležitější.“

„Pro tvou informaci, ani jsem si žádné nové šaty nekoupila. Chtěla jsem si vzít tu sukni, kterou jsem na sobě měla na koktejlovém večírku u Grety,“ bránila se Noemí a byla to z poloviny pravda, protože opravdu měla v plánu se na recitál vypravit s Hugem. „Víš, jde o to, že mi největší starost nedělá to vystoupení. Za pár dní mi začne škola. Nemůžu si jen tak odjet. Nechají mě propadnout,“ dodala.

„Tak tě nechají propadnout. Můžeš ty předměty zopakovat.“

Chtěla proti jeho lehkovážnému přístupu protestovat, jenže vtom se otec otočil a upřeně se na ni zadíval.

„Noemí, pořád nám předhazuješ, že chceš na Národní univerzitu. Jestli uděláš, co žádám, dovolím ti, aby ses na ni zapřesala.“

Rodiče Noemí umožnili chodit na Mexickou univerzitu pro ženy, ale když prohlásila, že by po jejím absolvování chtěla pokračovat ve studiu, začali se cukat. Chtěla získat magisterský titul v oboru antropologie, což by vyžadovalo, aby se zapsala na Národní univerzitu. Otec měl za to, že je to zaprvé ztráta času a zadruhé nevhodné, protože se tam po chodbách potloukají hordy mladíků, kteří dámám plní hlavy pošetilými a obscenními myšlenkami.

Na Noemíinu matku udělaly dceřiny moderní postoje podobně nevalný dojem. Dívky měly následovat jednoduchý životní cyklus od debutantky k manželce. Další studium by znamenalo tento cyklus zpozdit a zůstat kuklou v zámotku. Dohadovali se kvůli té věci už půltucetkrát a matka mazaně prohlásila, že konečné rozhodnutí je na Noemíinu otci. Ale ten se podle všeho nechystal žádný takový výnos vydat.

Noemí proto jeho slova zaskočila a představovala nečekanou příležitost. „Myslíš to vážně?“ zeptala se opatrně.

„Ano. Jde o vážnou záležitost. Nechci, aby v novinách rozmazávali případný rozvod, ale také nemohu dovolit, aby

naše příbuzné někdo zneužíval. Navíc jde o Catalinu,“ dodal něžnějším tónem. „Zažila si svůj díl neštěstí a možná zoufale potřebuje vidět přátelskou tvář. Nakonec by to mohlo být právě to, co jí schází.“

Catalinu potkalo několik těžkých ran. Nejprve smrt otce, po níž se její matka znovu vdala, a nevlastní otec Catalinu často doháněl k slzám. Když Catalinina matka za několik let zemřela, dívka se nastěhovala k Noemíině rodině: nevlastní otec už byl tou dobou ten tam. Taboadovi sice dívku vřele přijali, ale smrt rodičů se na ní hluboce podepsala. Později se jako mladá žena musela vyrovnat se zrušeným zasnoubením, které mělo za následek řadu sporů a raněných citů.

Catalině se mnoho měsíců dvořil jistý poněkud potrhlý mládenec a zdálo se, že se jí velmi zamlouvá. Jenže Noemíin otec, na kterého ten chlapík neudělal dvakrát dobrý dojem, ho odehnal. Po neúspěšném románu se Catalina nejspíš poučila, protože její vztah s Virgilem Doylem byl diskrétnost sama. Nebo to možná byl Virgil, kdo byl natolik prohnáný, že Catalinu přesvědčil, aby o nich neřekla ani slovo, dokud nebylo moc pozdě na to, aby svatbu zrušili.

„Asi bych mohla ve škole nahlásit, že budu pár dní chybět,“ řekla Noemí.

„Dobře. Pošleme Virgilovi telegram a dáme jeho rodině vědět, že jsi na cestě. Musíš postupovat taktně a uvážlivě. Virgil má jako Catalinin manžel právo rozhodovat za ni, ale jestli se chová bezohledně, nemůžeme jen tak přihlížet.“

„Měla bych tě přimět, abys mi ten slib ohledně univerzity dal písemně.“

Otec se posadil zpět za stůl. „Jako kdybych měl ve zvyku rušit dané slovo. Teď koukej vytáhnout ty květiny z vlasů a začni si balit oblečení. Víím, že ti bude trvat věčnost, než se rozhodneš, co si vezmeš na sebe. Když už jsme u toho, koho

to máš představovat?“ zajímal se otec, který očividně neschvaloval ani střih šatů, ani její odhalená ramena.

„To je kostým Jara,“ odpověděla.

„Je tam chladno. Pokud máš v úmyslu promenovat se po okolí v něčem podobném, raději si vezmi svetr,“ podotkl suše.

Jindy by našla pohotovou odpověď, jenže teď byla nezvykle tichá. Jakmile na tu výpravu přistoupila, uvědomila si, že toho o místě, kam se má vydat, a o lidech, s nimiž se tam setká, moc neví. Tohle nebyla zábavná plavba nebo výlet pro potěšení. Vzápětí ale sama sebe ujistila, že si ji otec pro tuto misi vybral, a ona ji splní. Prý přelétává. Pche. Předvede otci odhodlanost, kterou od ní vyžadoval. Když uspěje — protože si za nic na světě nedokázala představit, že by mohla selhat —, otec by mohl uznat její zásluhy a dospělý přístup.

2

Když byla Noemí malá, Catalina jí četla pohádky, v nichž často figuroval „les“, ono místo, kde Jeníček s Mařenkou odhazovali drobký chleba nebo kde Červená karkulka potkala vlka. Noemí vyrůstala ve velkoměstě, proto až o dost později pochopila, že lesy jsou skutečná místa, která se dají najít v atlase. Její rodina jezdila na prázdniny do Veracruzu, do babiččina domu u moře, kde kam oko dohlédlo, nerostly žádné vysoké stromy. Dokonce i když Noemí vyrostla, les v jejích představách zůstal obrázkem, který dítě zahlédlo v pohádkové knížce, s uhlovými obrysy a skvrnami jasných barev uprostřed.

Chvilí jí tudíž trvalo, než přišla na to, že míří do lesa se vším všudy, protože městečko El Triunfo se nacházelo na prudkém svahu hory poseté pestrými květinami a pokryté hustým porostem borovic a dubů. Noemí zahlédla ovce potulující se kolem a kozy, které si troufaly na příkré skalnaté srázy. Zdejší kraj vděčil za své bohatství stříbru, ale lůj z těchto zvířat pomáhal osvětlovat doly, tudíž jich tu žilo hodně. Všechno to bylo moc hezké.

Ovšem čím výš vlak stoupal a čím víc se přibližoval k El Triunfo, tím víc se pastorální krajina měnila a Noemí svůj dojem přehodnotila. Zemi protínaly hluboké rokle a za oknem se tyčily rozeklané hřebeny. Kouzelné potůčky se změnilly v prudké zpěněné řeky, které věstily zkázu každému, koho by strhl jejich proud. Na úpatí hor sedláci pečovali o sady a pole vojtěšky, ale tady

žádné takové plodiny nerostly, zbyly jenom kozy přelézající nahoru a dolů po skalách. Země ponechávala své bohatství v temnotách a nedopřávala stromům, aby daly ovoce.

Jak se vlak ztěžka vlekl vzhůru na horu, vzduch řídl. Potom se souprava rozklepala a zastavila.

Noemí se chopila kufrů. Vzala si dva a byla v pokušení sbalit i svůj oblíbený lodní kufr, ale nakonec usoudila, že je moc neskladný. I přes tenhle ústupek byly kufry velké a těžké.

Na nádraží nebylo moc lidí a samotné označení „nádraží“ se zdálo dost lichotivé. Byla to jen osamělá čtvercová budova s napůl klímající ženou v pokladně. Kolem nádraží pobíhali tři malí kluci, kteří si hráli na honěnou, a Noemí jim nabídlá pár mincí za to, že jí pomůžou dovléct kufry ven. S radostí to udělali. Vypadali podvyživeně a Noemí se v duchu ptala, jak na tom obyvatelé města asi teď jsou, když je důl zavřený a příležitost k alespoň nějakému obchodování nabízely jediné kozy.

Na horský chlad byla připravená. Co ji překvapilo, byla mlha, která ji to odpoledne přivítala. Noemí se na ni zvědavě dívala. Upravila si modrozelený klobouček s dlouhým žlutým perem a vykoukla na ulici, kde uviděla auto, které ji mělo odvézt. Nemohla si ho splést. Byl to jediný automobil zaparkovaný před nádražím, absurdně obří vůz, který v její mysli vyvolával vzpomínky na prudce elegantní hvězdy němeého filmu z doby před dvěma či třemi dekádami — takové to auto, v němž mohl zamlada jezdit její otec, aby dával na odiv své bohatství.

Ovšem vůz před ní byl zastaralý, špinavý a potřeboval nalakovat. Takže ve skutečnosti už nepůsobil jako automobil filmové hvězdy, ale jako vykopávka, kterou někdo narychlo oprášil a vytáhl na ulici.

Usoudila, že jaké auto, takový řidič, a čekala, že za volantem uvidí postaršího muže, avšak z auta vystoupil mladík v manšestrovém saku zhruba stejně starý jako ona. Měl světlé

vlasy a bledou pleť — nedokázala si představit, že by někdo mohl být *tak* bledý; proboha, vyšel někdy na slunce? —, v očích měl nejistý výraz a snažil se vytasit s úsměvem nebo pozdravem.

Noemí zaplatila klukům, kteří jí pomohli vynést kufrы na ulici, načež vykročila vpřed a podala mladíkovi ruku.

„Jsem Noemí Taboadová. Poslal vás pan Doyle?“ zeptala se.

„Ano, prastrýc Howard mi řekl, ať vás vyzvednu,“ odpověděl a slabě jí potřásl rukou. „Jmenuji se Francis. Měla jste, doufám, příjemnou cestu? To jsou všechny vaše věci, slečno Taboadová? Mohu vám s nimi pomoci?“ zeptal se v rychlém sledu, jako kdyby raději zakončoval všechny věty otazníky, než aby si troufl některou pronést se závaznou rozhodností.

„Můžete mi říkat Noemí. Slečno Taboadová zní hrozně přepjatě. Tohle jsou veškerá moje zavazadla a ano, pomoc bych přivítala.“

Uchopil oba kufrы a vložil je do auta, potom je obešel a otevřel jí dveře. Podle toho, co Noemí viděla z okýnka, bylo město protkané křivolakými ulicemi, poseté barevnými domy s květináči na oknech, s bytelnými dřevěnými dveřmi a dlouhými schodišti, nacházel se v něm kostel a všechny ty detaily, které v průvodcích popisovali slovem „malebné“.

Bylo však zřejmé, že by El Triunfo v žádném průvodci ne našla. Městu vládla zatuchlá atmosféra místa, které mělo zlatý věk dávno za sebou. Domy byly barevné, to ano, ale z většiny zdí se barva odlupovala, některé dveře byly poničené, polovina rostlin v květináčích uvadala a o nějakém ruchu se tu nedalo mluvit.

Nebylo to nic neobvyklého. Řada kdysi prosperujících dolů, kde se v koloniální době těžilo stříbro a zlato, přerušila činnost, když vypukla válka o nezávislost. Později v poklidných letech vlády prezidenta Díaze země otevřela náruč Angličanům a Francouzům, kteří si naplnili kapsy nerostným bohatstvím.

Tento druhý rozmach však ukončila revoluce. Městeček jako El Triunfo byla spousta. Návštěvníci v nich mohli obdivovat krásné kaple postavené v dobách, kdy zde bylo dost peněz i lidí. V těch místech už však lůno země nemělo vydat žádné další poklady.

Doylové v tomto kraji zůstávali dál, přestože řada dalších už dávno odešla. Noemí napadlo, že si možná zdejší kraj zamílovali, ačkoliv na ni panoráma plné prudkých svahů a srázů příliš nezapůsobilo. Vůbec se nepodobalo horám z pohádkových knížek z jejího dětství, kde rostly líbezné stromy a cesty lemovaly květy; nepřipomínalo okouzlující místo, kde měla Catalina podle vlastních slov žít. Stejně jako starý automobil, který pro Noemí přijel, se i město úporně snažilo udržet si pozůstatky někdejší nádhery.

Francis zamířil vzhůru po úzké cestě, která stoupala dál do hor. Vzduch byl syrovější a mlha houstla. Noemí si promnula ruce.

„Je to ještě daleko?“ zeptala se.

Francis se opět zatvářil nejistě. „Ani ne,“ odpověděl zvolna, jako kdyby probírali záležitost, kterou je třeba důkladně zvážít. „Cesta je ve špatném stavu, jinak bych jel rychleji. Kdysi dávno, když byl důl v provozu, byly všechny cesty v okolí v pořádku, i poblíž High Place.“

„High Place?“

„Tak říkáme našemu domu. A Anglickému hřbitovu za ním.“

„Vážně je tak moc anglický?“ prohodila s úsměvem.

„Ano,“ odpověděl. Svíral volant oběma rukama silou, kterou by v nich po jejich chabém potřesení na uvítanou nehledala.

„Opravdu?“ řekla a čekala, co se dozví.

„Uvidíte sama. Všechno je tam hodně anglické. Ehm, o to prastrýci Howardovi šlo — mít tu kousek Anglie. Dokonce sem dovezl půdu z Evropy.“

„Myslíte, že trpěl značně pokročilou nostalgií?“

„Rozhodně. Asi vám to můžu říct rovnou, v High Place nemluvíme španělsky. Prastrýc neumí říct ani slovo, Virgil na tom se španělštinou také není moc dobře a matka by se ani nepokusila dát dohromady větu. Takže... domluvíte se anglicky?“

„Od šesti let jsem měla každodenní lekce,“ řekla a přepnula ze španělštiny do angličtiny. „Určitě nebudu mít problém.“

Stromy tu rostly těsněji u sebe a pod větvemi byla tma. Noemí nebyla zapálenou milovnicí přírody, ne té opravdové. Naposledy se k lesu přiblížila na výletě do národního parku El Desierto de los Leones, kde jezdili na koních a pak se její bratr a přátelé rozhodli cvičně střílet na plechovky. To bylo před dvěma, možná i třemi lety. Zdejší kraj se s tím nedal srovnávat. Byl divočejší.

Přistihla se, že ostražitě odhaduje výšku stromů a hloubku roklí. Obojí se zdálo velmi působivé. Mlha zhoustla a Noemí z toho byla nesvá. Obávala se, že stačí jednou špatně zatočit a automobil skončí v půli cesty dolů ve srázu. Kolik nedočkavých horníků při honbě za stříbrem spadlo ze skály? Hory nabízely nerostné bohatství a rychlou smrt. Přesto se zdálo, že i když Francis nebyl mistr slova, jako řidič věděl, co dělá. Noemí většinou tiší muži nepřitahovali — šli jí na nervy —, ale co na tom? Nepřijela sem za ním ani za ostatními členy jeho rodiny.

„Kdo vlastně jste?“ zeptala se, aby odvedla svou pozornost od myšlenek na rokle a auta narážející do přehlédnutých stromů.

„Francis.“

„Jistě, ale jste Virgilův mladší bratranec? Dávno ztracený strýček? Nějaká černá ovce, o které musím být informovaná?“

Mluvila laškovným tónem, jak to měla v oblibě. Nasazovala ho při koktejlových večírcích a Francis zareagoval podle očekávání. Mírně se usmál.

„Jsem jeho bratranec z druhého kolene. Virgil je o něco starší než já.“

„Tohle jsem nikdy nechápala. Všechny ty příbuzné z prvního, druhého, třetího kolene. Kdo má o takových věcech přehled? Vždycky si říkám, že když někdo chodí na oslavy mých narozenin, tak jsme příbuzní, a tím to hasne. Nemusíme kvůli tomu vytahovat rodokmen.“

„Rozhodně to věci zjednodušuje,“ řekl. Teď už se usmíval naplno.

„Jste hodný bratranec? Když jsem byla malá, tak jsem své bratráanky nenáviděla. Vždycky mi na oslavě strčili hlavu do dortu, i když jsem o žádnou mordidu nestála.“

„Mordidu?“

„Ano. Člověk si má ukousnout z dortu, než ho rozkrájí, ale někdo vám do něj vždycky strčí hlavu. Tohle jste asi na High Place podstupovat nemuseli.“

„Na High Place moc neoslavujeme.“

„To jméno váš dům určitě doslovně vystihuje,“ uvažovala nahlas, protože jeli stále výš. Copak ta cesta neměla konec? Pod koly auta zapraskala spadlá větev stromu a pak další.

„Ano.“

„Ještě nikdy jsem nebyla v domě, který se nějak jmenuje. Kdo na něco takového ještě pořád drží?“

„Jsme starosvětští,“ zamumlal.

Noemí si mladíka skepticky změřila. Její matka by prohlásila, že potřebuje víc železa a pořádný kus masa. Podle toho, jak měl hubené prsty, se živil kapkami rosy a medem a jeho hlas měl sklonu přecházet v šepot. Virgil jí připadal daleko urostlejší než tenhle chlapec, daleko skutečnější. Také byl starší, jak naznačil Francis. Virgilovi bylo něco přes třicet; jeho přesný věk zapomněla.

Vtom najeli na kámen nebo nějakou nerovnost na cestě a Noemí podrážděně vyjekla: „Au.“

„Omlouvám se,“ řekl Francis.

„Myslím, že za to nemůžete. Vždycky to tady vypadá takhle?“ zeptala se. „Je to jako řídit v misce mléka.“

„Tohle nic není,“ odpověděl s tichým smíchem. Dobře. Aspoň už vypadal uvolněnější.

A pak byli najednou na místě. Vyjeli na palouk a dům jako by se vyloupl z mlhy, aby je přivítal s otevřenou náručí. Byl podivnost sama! Se svými polámanými šindeli, složitým zdobením a špinavými arkýřovými okny vypadal úplně jako viktoriánská budova. Noemí něco takového ve skutečnosti ještě neviděla; tolik se lišil od moderního domu její rodiny, bytů jejích přátel nebo koloniálních domů s červenými fasádami z vulkanického kamene.

Dům se nad nimi tyčil jako obří tichý chrlič. Možná by působil zlověstně a vyvolával by představy plné duchů a strašidelných míst, kdyby nevypadal tak unaveně. Na pár okenicích chyběly lamely a ebenová veranda vrzala, když stoupali po schodech ke dveřím, na kterých nechybělo stříbrné klepadlo ve tvaru pěsti zavěšené na kruhu.

Je to opuštěná hlemýžďí ulita, napadlo Noemí a pomyšlení na hlemýžďě ji zavedlo zpátky do dětství, kdy si hrála doma na dvoře, odsunovala květináče a pozorovala svinky, které pobíhaly kolem a snažily se znovu schovat. Nebo kdy navzdory matčinu kárání krmila mravence kostkami cukru. Vzpomněla si také na přívětivou mourovatou kočku, která spávala pod buganvíliemi a věčně nechávala děti, aby ji hladily. Nedokázala si představit, že by v tomhle domě měli kočku nebo kanárky, kteří by vesele švitořili v klecích a které by mohla ráno krmit.

Francis vylovil z kapsy klíč a otevřel těžké dveře. Noemí vešla do vstupní haly, kde její pohled okamžitě upoutalo velkolepé schodiště z mahagonového a dubového dřeva a kulaté vitrážové okno na odpočívadle v poschodí. Okno vrhalo na vybledlý

zelený koberec rudé, modré a žluté odstíny a dvojice kamen-
ných nymf — jedna na sloupku zábradlí u paty schodů, druhá
u okna — držela nad domem tichou stráž. Na zdi u vchodu
kdysi visel obraz nebo zrcadlo a na tapetě byl vidět jeho oválný
obrys jako osamělý otisk prstu na místě zločinu. Nad hlavami
jim visel devítiramenný lustr, jehož krystaly byly zašlé věkem.

Ze schodů sestupovala žena. Klouzala rukou po zábradlí.
Ačkoliv měla ve vlasech stříbrné prameny, nebyla stará. Držela
se velmi vzpřímeně a její pohyby byly příliš hbité, než aby šlo
o dámu v pokročilém věku. Přesto tak působila, strohé šedé
šaty a neoblomný výraz v očích jí přidávaly roky navíc.

„Matko, tohle je Noemí Taboadová,“ oznámil Francis, když
zamířil nahoru po schodech s Noemíinými kufry.

Noemí ho s úsměvem následovala a podala ženě ruku. Ta
se na ni zadívala, jako kdyby Noemí držela kus týden staré
ryby. Místo aby jí potřásla rukou, otočila se a vydala se po
schodišti vzhůru.

„Ráda vás poznávám,“ pronesla zády k Noemí. „Jmenuji
se Florence. Jsem neteř pana Doyle.“

Noemí měla sto chutí prohodit posměšnou poznámku, ale
kousla se do jazyka a prostě jen vklouzla Florence po bok
a srovnala s ní krok.

„Děkuji.“

„Spravuji High Place, tudíž byste se měla obracet na mě,
pokud budete něco potřebovat. Děláme tu věci po svém a oče-
káváme, že se budete řídit našimi pravidly.“

„O jaká pravidla jde?“ zeptala se Noemí.

Když míjeli okno s vitráží, Noemí si všimla, že ho zdobí
motiv jasně barevné stylizované květiny. Na modré okvětní
plátky použili oxid kobaltu. Noemí se v těchhle věcech vy-
znala. Obchod s barvami, jak svou profesi shrnul její otec,
byl nekonečným zdrojem chemických poznatků, které Noemí

z velké části ignorovala, ale přesto jí utkvěly v hlavě jako otravná písnička.

„Nejdůležitější pravidlo je to, že jsme tichá domácnost, jejíž členové si potrpí na soukromí,“ vysvětlovala Florence. „Můj strýc, pan Howard Doyle, je velmi starý a většinu času tráví ve svém pokoji. Nebudete ho rušit. Další pravidlo je, že za péči o vaši sestřenicí zodpovídám já. Musí hodně odpočívat, takže nebudete zbytečně rušit ani ji. Nepotulujte se sama mimo dům. Člověk se tu snadno ztratí a zdejší kraj je posetý roklemi.“

„Ještě něco?“

„Nejezdíme často do města. Pokud tam potřebujete něco zařídit, musíte se obrátit na mě a já pověřím Charlese, aby vás tam odvezl.“

„To je kdo?“

„Jeden ze zaměstnanců. Teď už jich tu nemáme tolik. Pouze tři lidi, kteří naši rodině slouží řadu let.“

Prošli chodbou pokrytou kobercem, jejíž zdi zdobily oválné a obdélníkové portréty vyvedené olejovými barvami. Na Noemí hleděly z hlubin času tváře dávno mrtvých Doylů: ženy v čepcích a těžkých šatech, muži s cylindry, rukavicemi a zasmušilými výrazy. Takový ten druh lidí, kteří by si mohli nárokovat rodinný erb. Byli bledí a světlolasí jako Francis a jeho matka. Jedna tvář splývala s druhou. Noemí by je nedokázala rozeznat, ani kdyby si je důkladně prohlédla.

„Toto bude váš pokoj,“ sdělila jí Florence, když došli ke dveřím s ozdobnou kulatou skleněnou klikou. „Měla bych vás upozornit, že v domě se nekouří, pro případ, že byste právě této neřesti holdovala,“ dodala a prohlížela si Noemíinu módní kabelku, jako kdyby viděla skrze ni až do krabičky cigaret.

Neřesti, zopakovala si pro sebe Noemí. Připomnělo jí to jeptišky, které dozíraly na její vzdělání. Naučila se vzpírat autoritám, zatímco se modlila růženec.

Noemí vstoupila do pokoje a prohlédla si prastarou postel s nebesy, jež jako by vystoupila z gotického příběhu; dokonce měla závěsy, které se daly zatáhnout, aby se člověk schoval před celým světem. Francis postavil kufry k úzkému oknu — tohle okno postrádalo barvy; tabulky s extravagantními vitrážemi nedospěly až do soukromých ložnic — a Florence ukázala na šatní skříň, kde byly připravené pokrývky navíc.

„Jsme vysoko v horách. Bývá tu chladno,“ řekla. „Doufám, že jste si přivezla svetr.“

„Vzala jsem si pořádný teplý šátek.“

Žena otevřela truhlici u nohou postele a vytáhla z ní několik svic a jeden z nejošklivějších svícňů, jaké kdy Noemí viděla. Byl celý ze stříbra a spodní část přidržoval cherubín. Pak Florence truhlu zavřela a nechala ten poklad na víku.

„Elektrické osvětlení zavedli v roce 1909, krátce před revolucí. Ale za čtyři desetiletí nebylo příliš vylepšeno. Máme generátor, který dokáže vyrobit dost energie pro ledničku a k rozsvícení pár žárovek, avšak k osvětlení celého domu zdaleka nedostačuje. Z toho důvodu se spoléháme na svíčky a petrolejové lampy.“

„Ani nevím, jak petrolejku používat,“ řekla Noemí pobaveně. „Nikdy jsem ani pořádně nespala pod stanem.“

„Základní principy pochopí i prostáček,“ odvětila Florence a mluvila dál, aniž by Noemí dala šanci odpovědět. „Na bojler občas není spolehnoutí a mladí lidé by se beztak neměli sprchovat v horké vodě. Postačí vám vlažná koupel. V tomto pokoji není krb, ale jeden velký se nachází v přízemí. Zapomněla jsem na něco, Francisí? Ne? Dobrá.“

Žena se podívala na syna, ale ani jemu nedopřála čas, aby jí odpověděl. Noemí měla dojem, že se v její společnosti moc lidí ke slovu nedostane.

„Chtěla bych si promluvit s Catalinou,“ řekla Noemí.

Florence, která se nejspíš domnívala, že rozhovor skončil, už položila ruku na kliku.

„Dnes?“ zeptala se.

„Ano.“

„Už je téměř čas, aby si vzala lék. Potom nevydrží vzhůru.“

„Chci u ní být jenom pár minut.“

„Matko, přijela z takové dálky,“ podpořil ji Francis.

Zdálo se, že Florence jeho poznámka překvapila. Pohlédla na něj se zvednutým obočím a spojila ruce.

„No, předpokládám, že ve velkoměstě máte jiné pojetí času, když se neustále za něčím honíte,“ prohlásila. „Pokud se s ní musíte neprodleně setkat, tak byste měla jít se mnou. Francisí, co abys zašel zjistit, jestli se k nám strýc Howard dnes připojí při večeři? Nestojím o nějaká překvapení.“

Florence odvedla Noemí další dlouhou chodbou do pokoje s další postelí s nebesy, zdobným toaletním stolkem s trojdílným zrcadlem a šatní skříní tak velkou, že by se do ní vešlo menší vojsko. Tapety tu měly chabě modrou barvu s květinným motivem. Stěny zdobily malé krajinomalby, scény z pobřeží s rozlehlými útesy a opuštěnými plážemi, ale nebyly mezi nimi žádné místní výjevy. Nejspíš Anglie, zachovaná v olejových barvách a stříbrných rámech.

U okna stála židle a na ní seděla Catalina. Dívala se ven a ani se nepohnula, když ženy vešly do pokoje. Kaštanové vlasy měla svázané do uzlu. Noemí se v duchu připravovala na to, že až sestřenku uvidí, bude vypadat jako neznámý člověk ztýraný nemocí, jenže se nezdálo, že by se Catalina od toho, co žila v hlavním městě, nějak změnila. Výzdoba místnosti možná zdůrazňovala její zasněný vzhled, ale to bylo celé.

„Za pět minut si má vzít lék,“ podotkla Florence a podívala se na hodinky.

„Tak tu zůstanu těch pět minut.“

Florence to očividně nepotěšilo, ale odešla. Noemí přistoupila k sestřenici. Catalina jí nevěnovala jediný pohled; byla podivně nehybná.

„Catalino? To jsem já, Noemí.“

Zlehka položila sestřence ruku na rameno a Catalina se na ni konečně podívala. Váhavě se usmála.

„Noemí, ty jsi přijela.“

Noemí stála před ní a přikyvovala. „Ano. Otec mě poslal, abych zjistila, jak se ti vede. Jak se cítíš? Co se stalo?“

„Cítím se přišerně. Měla jsem horečku, Noemí. Mám tuberkulózu, ale už jsem na tom líp.“

„Napsala jsi nám dopis, vzpomínáš si? Psala jsi v něm divné věci.“

„Pořádně si nepamatuji, co všechno jsem napsala,“ odpověděla Catalina. „Měla jsem hrozně vysokou teplotu.“

Catalina byla o pět let starší než Noemí. Nešlo o velký věkový rozdíl, ale když byly děti, stačil, aby na sebe Catalina vzala roli mámy. Noemí vzpomínala na spoustu odpolední, která spolu strávily při ručních pracích, vystřihováním šatů pro papírové panenky, chozením do biografu nebo tím, že Noemí poslouchala, jak Catalina vypráví pohádky. Byl to zvláštní pocit vidět ji takhle netečnou, závislou na druhých, když kdysi všichni záviseli na ní. Vůbec se jí to nezamlouvalo.

„Otce ten dopis strašně znervóznil,“ řekla.

„Moc mě to mrzí, zlatíčko. Neměla jsem vám psát. Ve městě se určitě musíš věnovat spoustě věcí. Přátelům, škole a teď jsi tady, protože jsem načmárala na kus papíru nějaké nesmysly.“

„Nedělej si s tím starosti. Chtěla jsem za tebou přijet. Neviděly jsme se celou věčnost. Mezi námi, myslela jsem, že se po líbáčkách zastavíš na návštěvu.“

„Ano,“ hlesla Catalina. „Ano, to jsem si také myslela. Ale nemůžu opustit dům.“

Byla zadumaná. Její oči, oříškové tůně nehybné vody, ještě víc otupěly. Pootevěřela ústa, jako kdyby se chystala něco říct, až na to, že to neudělala. Místo toho se nadechla a zadržela dech, pak odvrátila hlavu a rozkašlala se.

„Catalino?“

„Je čas na tvůj lék,“ ozvala se Florence, která nakráčela do pokoje se skleněnou lahvičkou a lžící v ruce. „No tak.“

Catalina poslušně polkla dávku medicíny, potom jí Florence pomohla do postele a přikryla ji peřinou až po bradu.

„Pojďme,“ řekla Florence. „Potřebuje si odpočinout. Můžete si promluvit zítra.“

Catalina přikývla. Florence Noemí doprovodila zpět do jejího pokoje, stručně jí popsala dům — kuchyň byla tamtím směrem, knihovna zase támhle tím — a oznámila jí, že pro ni v sedm přijde a odvede ji na večeři. Noemí si vybalila kufry, uložila oblečení do skříně a šla se upravit do koupelny, kde byla staromódní vana, skříňka a strop poznamenaný plísní. Řada kachliček okolo vany popraskala, ale na trojnožce ležely nachystané čerstvě vyprané ručníky a župan zavěšený na háčku vypadal čistě.

Noemí vyzkoušela spínač na zdi, ale svítidlo v koupelně nefungovalo. V pokoji nenašla jedinou lampu se žárovkou, přestože tam byla zásuvka. Usoudila, že když Florence tvrdila, že se spoléhají na svíčky a petrolejky, myslela to smrtelně vážně.

Otevřela kabelku, zapátrala v ní a vytáhla cigarety. Pohárek s polonahými amorky na nočním stolku jí posloužil jako improvizovaný popelník. Párkrát popotáhla a přešla k oknu, aby si Florence nestěžovala na zápach. Jenže okno se ani nehnu.

Noemí tam stála a hleděla do mlhy venku.